

Ádám Tamás

Zökkensz

Arrébb tolom a házsort
helyette széles rét lesz ahol
befeleg nő a fű ott ülsz közepén
velem magadban velem
kizökkent egy pengve
repülő rozsdás konzervdoboz
olajos haldarabok hullnak
nyakadba kezdődhet
az első vacsora a konzervdoboz
meg üresen repülhet tovább
rendeleg tölgyfa asztalt
hozzá barackszínű terítőt
barackízűt az ízéd is barack
egyszerre fekszel mindkettőn
most velem vagy
képeslapot hoz a túlfestett alkony
sóhajtasz hajtasz belőle
papírrepülőt hogy emlékezzem
a jövőre elküldöm magamnak

Kompozíció

Kopott parkban
kopott ballonkabát
pihen kopott padon
mindkét oldalon kutyaszar
már csontkemény
szúrágta ülődeszka
leszakadt háttámla
sablonok
arrébb
bilux-szemek
átlátszó bőr
hódítatlan
asszonyhegyek
körben kedvetlen
kandeláberek
távolabb

gyűrött arcok
nyakkendőhurok
az áll alatt
koldusok vállán
éhező agyaggalambok
csipegetik a jelent

Grimaszt karcolsz

Parancs a harangszó:
látványosan önkielégítesz
a muskátlis gangon
opálos fény szítál
james joyce-ot kicsit
ritmustalanul lapozod
ki tudja melyik élvezetesebb
kínodban grimaszt karcolsz
az északról jövő
borotvahab-felhőkre
gyűrött kapcát terítesz
émelyítő szivárványra
szagos ünnepen száradsz
karod sorompója felelged
mered mint férfiasságom
mered a szabadságot
sóhajod alatt szépen szól
a harmonikaajtó
ha nyitod végleg bezárod

